

9 Nytt synodestyre er valgt

13 50-års jubileum for kirkebygget i Dongshi

16 Ny menighetsarbeider i Randaberg

Nr 10. 27. november 2017 Årgang 135
Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

- Jul er en stor misjonsfest

Synodeformannen skriver etter synodemøtet at for han er Frikirkens måldokument blitt et kallsbrev.

- Et kall til å gå ut i hele verden, og gjøre alle folkeslag til Jesu disipler. Det rører først og fremst ved hjertet mitt, skriver Skullerud.

- Jeg skal feire han som kom til verden for å frelse alle dem som tror på han.

Derfor er jul en stor misjonsfest.

Uten jul, ingen misjon.

Uten misjon, ingen riktig jul!

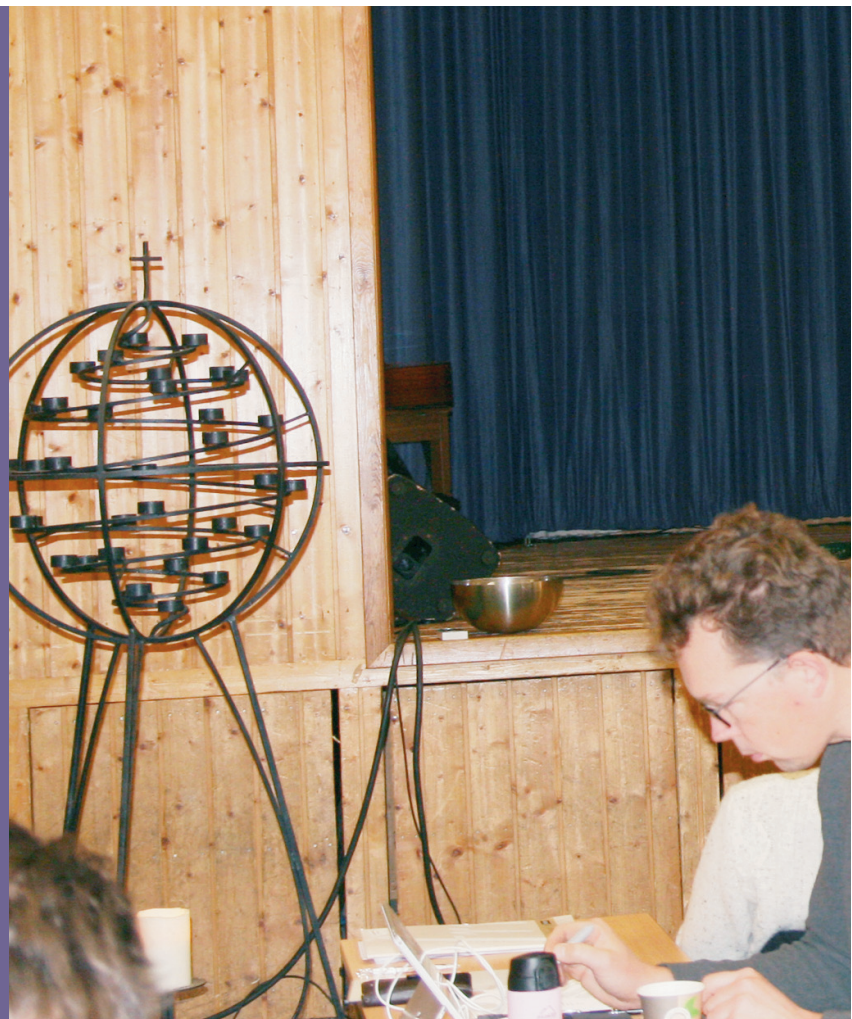
Side 4

(Foto: Jonah Bjørgsvik Wiecek)

Framtids- rettet og fundert

Talen, slik pressen fikk den torsdag 2. november, kan leses i sin helhet på Budbærerens nettside www.budbareren.no/synodeformannens-tale-til-synoden Her kan du lese utdrag fra talen som ble holdt til Den Evangelisk Lutherske Frikirkes 113. ordinære synodemøte.

I starten av synodemøtet ble formannens tale holdt. **JARLE SKULLERUD** ble senere i møtet gjenvalgt som synode

Jeg har lyst til å begynne denne talen med å si noe om hvem vi er, om vårt oppdrag, og vår plass - som kirke! Vi står i en rik tradisjon, med noen skyggesider, men mest av alt med en klar formidling av rettferdigjørelsen av og til tro - ved Jesus Kristus. Vi har på ulike måter markert at det er 500 år siden Luther offentliggjorde sine teser, noe som ble starten på en ny tid i kirkehistorien. (...)

Jeg har registrert at mange av våre menigheter har fulgt oppfordringene om å bruke 4 reformasjonstemaer på sine Guds-tjenester i høst, og vi har løftet frem ulike sider ved reformasjonen gjennom artikler i Budbæreren og et symposium her i Stavern.

Og når jeg ser meg rundt i kirkesamfunnet, møter mennesker i våre lokalmenigheten, ser jeg denne arven leves ut i praksis.

La meg derfor få fortsette med å takke! Takke hver enkelt av dere, og alle de dere representerer. Takk for at dere er kirke - i deres lokalmiljø, blant kollegaer og venner, i nabolag og i møte med mennesker som har ekstra behov, av ulike grunner.

(Red merk. Her ble åtte personer fra ulike lokalmenigheter nevnt)

For vi er til for andre. Vi ønsker å velsigne alle vi møter i hverdagen vår. Oppdraget vårt er å bringe budskapet om Guds tilgivelse og nåde til alle mennesker. Vi har et økende fokus på flyktninger og innvandrere nasjonalt, og muslimer og unådde folkegrupper internasjonalt. Mange engasjerer seg i frivillig arbeid for sårbare grupper i nærmiljøet, og for undertrykte og nødlidende i verden.

Og vi må bli enda flinkere til å bruke den kompetansen som finnes i vårt kirkesamfunn. Lokalt ansatte bør få mulighet til å bidra utover sin egen menighet, innenfor sitt interesse- og kompetanseområde. Dette må være en av hovedkontorets klare oppgave fremover. Jeg ønsker virkelig at vi skal bli det torget som vi har drømt om lenge, selv om vi nå går under et

mer forståelig navn blant våre samarbeidspartnere. Et torg der ressurser, tjenester, ideer og materiell deles.

(...) Vi henter inspirasjon og utrustning fra ulike miljøer og tradisjoner. Også langt utenfor Luthersk tradisjon.

Ja visst kan vi kjenne på at teologien mange av disse stedene er annerledes enn vår, men Gud er den samme. Vi kan la oss inspirere og utfordre av hverandre, men vi skal ikke gi slipp på vår egen teologiske lære.

Likevel mener jeg at vi med stor frimodighet skal fortsette å følge rådet som jeg vet Helge Utaker gav til menighetsplantere i Frikirken:

Les alt, prøv alt, besøk alle - og hold fast på det gode!

SÅ HVA HOLDER OSS SAMMEN?

Vår kirkeordning - der troens bekjennere styrer kirken, både lokalt og nasjonalt.

Vår frihet i form, våre lutherske røtter, et ønske om å se mennesker bli satt i frihet ved troen på Jesus og å vokse som hans disipler.

Vi er og blir et alternativ til Den norske kirke, og jeg tror at begge kirker vil være tjent med at dette tydeliggjøres - ikke viskes ut - i tiden som ligger foran oss. Vi vil fortsatt høre hjemme i det store lutherske kirkefelleskapet, både i Norge og internasjonalt. Men i Norge er og blir vi et alternativ - i vår kirkeordning, vår teologiske profil og vår frihet i form.

Vår tradisjon og størrelse, gir oss en særlig mulighet til å prøve ut nye måter å være kirke på. Om vi er villige, kan vi gå foran inn i den nye samfunns- og livssynsvirkeligheten. La oss finne tilbake til nøden for å plante nye menigheter og fellesskap, for om mulig å nå noen flere. Vi trenger mangfoldet, og mer enn noen gang tror jeg Norges lokalsamfunn trenger flere huskirker - som de vi har i Kongsberg for eksempel. En modell som også passer svært godt med vårt fokus på hjemmene.

Vi kan ikke leve med at de som planter menigheter hos oss, skal føle at de ikke passer inn i våre ordninger / at de må leve under unntaksregler. Det

LEDER

Jarle Skullerud på talerstolen i synodemøtet. (illustrasjonsfoto fra en annen dag i møtet)

formann. Med klar tale om lutherske røtter, vil Skullerud se framover og la neste generasjon få være i fokus.

er mange nok utfordringer med å plante. Vi må heie på nye fellesskap, våge å omslutte nye fellesskapsformer uten å måtte ha som mål å føre dem frem til en tradisjonell struktur.

(...)

HVA ER VI KALT TIL?

Gå ut å gjør alle til gode, sosialdemokratiske, norske statsborgere?

Min generasjon har vært veldig opptatt av at vi ikke skal skille oss ut - kanskje som et resultat av at vi vokste opp med en følelse av at vi skulle skille oss ut, bare fordi det var et poeng i seg selv. Er det nå blitt et poeng i seg selv, for oss, å ikke skille oss ut?

Vårt kall er jo å gå ut i hele verden - for å gjøre disipler - i det vi sammen vokser i kunnskap og kjennskap til Jesus! Uansett hva det fører til. Vårt kall er å være kirke, ikke et supermarked, slik den danske teologen og universitetslektoren Carsten Breengaard beskriver den danske kirke.

(...)

Vi markerer 500 år med «Tro på hjemmebane» i år.

Et av Luthers viktige anliggender var nettopp at troen skulle leves ut i hjemmene, i hverdagen. At Bibelen skulle være en åpen bok i hver husstand.

Derfor skrev han også en egen Katekisme for hjemmene. En trosopp-læringsplan. En helt overkommelig, men likefullt dyptgripende plan med kraft til å forvandle liv.

De siste årene har vi vært opptatt av vår egen trosopp-læringsplan, og trosveiledere har hjulpet nærmere 40 menigheter i prosess for å fokusere på det viktigste. Selv om vi, og særlig FriBU, har lagt ned mye ressurser i dette, er vi fortsatt i startgropa.

Jeg tror vi må tenke som Luther gjorde, at troen først og fremst må leves

ut i hjemmene. Vi må våge å tenke radikalt om vårt ansvar for barn og unge som vokser opp i dag, enten det er våre egne barn, naboens barn eller venners barn. De trenger tydelige forbilder som et alternativ til mye av det de lærer på skole og i vennekretsen. Generasjonene som vokser opp i Europa i dag, vokser opp i en før-kristen tid. Det utfordrer vår måte å være kirke på!

Vi er kalt til å elske barna, slik Jesus gjorde. Ta imot dem med åpne armer, lytte og veilede. Jeg har selv tenkt at barn ikke er noe for meg, bortsett fra mine egne. Men nå forstår jeg at alle barn er mitt ansvar. Jeg er kalt til å elske dem, og være deres trygghet.

De aller fleste i Norge har et hjem. De kan se ulike ut. Det kan bestå av en kjernefamilie, en storfamilie, en enkeltperson osv. Uansett kan vi ære Gud og bygge opp andre ved hvordan vi bruker hjemmet vårt. Alle trenger et nettverk av mennesker i nogenlunde samme livssituasjon som seg. Det skal det være rom for. Men alle trenger også fellesskap på tvers av generasjoner og livssituasjon. I tillegg skal vi alle bruke våre hjem for å være med å oppdra en ny generasjon. Vi skal gi troen videre!

Jeg tror vi må tenke radikalt nytt om hjemmene våre. Hjemmene må være et kraftsenter der vi deler Guds ord, ber sammen og feirer nattverd. Barnefamilier trenger single og andre voksne uten barn, inn i sine fellesskap.

Et afrikansk ordtak sier; «It takes a village to raise a child.»

Det betyr også at det «samfunnet» våre barn vokser opp i, vil forme hvem de blir. Derfor må vi bruke tid og ressurser på å skape gode fellesskap for den oppvoksende generasjon. Det kan ikke bare være foreldrene og barnepastorens ansvar, det er hele kirkens ansvar!

(...) Budbæreren gjør oppmerksom på at talen er forkortet her.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

JARLE SKULLERUD
jarle.skullerud@frikirken.no

Misjonens synode og misjon i adventstida

Flere omtalte årets synodemøte som misjonens synode. I flere av sakene kom det tydelig fram at delegatene ønsker et felles misjonsarbeid i kirkesamfunnet. Problemstillingen var ikke OM vi trenger misjon, men hvordan styrke det. Flere poengterte at en kirke uten misjon, er ingen kirke. Stille vann uten gjennomstrømning og utløp, dør.

Samtalene og debattene i synoden ble rent oppbyggelige for oss som var tilstede. Det er fantastisk å merke at vi er Sammen om oppdraget. Dette merkes i alle ledd.

Debatten om prosess rundt måldokumentet hadde lagt seg, misforståelser var ryddet av veien og delegatene kunne snakke om innholdet i det måldokumentet som ble vedtatt. Dette kan du lese i sin helhet på side 8.

Etter hvert har ordet misjonal blitt akseptert og tatt i bruk. Her måtte også misforståelser oppklares. Selvsagt er det ikke et prosjekt for de få å være misjonal. Alle menigheter skal være misjonale, slik kirken i sitt DNA er det. Men når det er sagt, må vi stadig rette fokus mot dette. For vi blir så lett selvsentrerte og innadvendte. Selv de mest ressurssterke menigheter kan stå i fare for å bli seg selv nok. Selv de som stadig får nye medlemmer kan bli selvsentrerte. Det ligger i vår natur. Vi er kalt til å ha omsorg for flere enn oss selv og vår familie. Vi er kalt til å være tilstede hjemme, for nabobarnas skyld. Vi er kalt til å se. Vi er kalt til å gå.

Adventstida er en god mulighet til nettopp dette. Folk flest kjenner litt på religiøsiteten i samfunnet og sitt eget liv. Det er tid for å ta samtalen ett skritt videre. Hva betyr jul for deg? Hva slags forhold har du til Jesus?

Godhetsaksjoner er vel og bra, men ingen blir frelst av boller. De må få høre for å kunne tro og møte Jesus frelseren.

La oss gå et skritt videre. Brød og godhet er flott å dele og ta imot, men ta sjansen på å gå litt videre. Våg å lytte deg inn til den andre og på den måten stille de gode spørsmålene.

Vi anbefaler også Frikirkens julegaveaksjon (se eget vedlegg) som vår måte å dele videre det gode vi har fått.

God adventstid og velsignet jul.

*Følg Budbæreren på Facebook i adventstiden.
Her får du annerledes adventskalendertips i desember.*

Uten misjon, ingen riktig jul!

Synodemøtet er over. Et møte der vi enstemmig vedtok måldokumentet som skal hjelpe oss til fortsatt å være en diakonal og misjonal kirke i en verden som stadig søker etter nye svar og ny mening.

Jeg er takknemlig for de gode innspillene vi fikk gjennom strategisamling, menighetsbehandling og debattinnlegg i forkant av synodemøtet, og gjennom komitearbeid og plenumsdebatt i møtet.

Måldokumentet har fått en tydelig spiss, en spiss som også preget mye av årets synodemøte. Spissen er misjon, eller misjonal kirke om du vil. Kanskje kan vi også formulere det slik; Jesus i hverdagen, Jesus til nye generasjoner og Jesus til nye mennesker.

I dokumentet sier vi at vi ønsker å bruke mer tid til bibellesning og bønn, og at vi ønsker å se flere feire Gudstjeneste med oss. Vi vil at alle våre menigheter skal starte nye felleskap som når nye mennesker, og vi vil plante nye menigheter i Norge og på våre misjonsfelt. Vi vil gi mer penger til misjonsarbeidet og øke innsatsen i Midtøsten.

Så hvor kommer alle disse fine ordene fra? Er de bare strategier hentet fra næringslivsfilosofi? Eller er de resultat av en nød for at mennesker skal bli frelst? En hellig uro skapt av Gud selv. Kjenner vi på denne uroen i våre liv, eller er den i ferd med å forsvinne i politisk korrekthet og toleranse?

Det er ikke politisk korrekt å snakke om Jesus som den eneste veien til frelse. Det passer ikke inn i et samfunn der dialog og toleranse defineres ut fra et relativistisk livssyn.

Jeg er for dialog, og jeg har respekt for de jeg møter i Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn, og andre med et annet livssyn enn meg. Når jeg møter mennesker med en annen tro, har jeg ikke noe ønske om å kritisere dem, men ta utgangspunkt i deres tro for å fortelle om Jesus. For jeg kan ikke la være å tale om det jeg har sett og hørt.

Misjon er de brennende hjerters sak, sies det. Kjenner vi brannen i våre hjerter? Dersom misjonskallet skal ha bærekraft, er det nødvendig at det har sin rot i Guds hjerte.

For meg er måldokumentet blitt et kallsbrev. Et kall til å gå ut i hele verden, og gjøre alle folkeslag til Jesu disipler. Det rører først og fremst ved hjertet mitt.

Det er snart jul. Hva skal du feire? Eller kanskje jeg heller skulle spørre hvem du skal feire?

Jeg skal feire kongenes konge, herrenes herre, veien, sannheten og livet. Jeg skal feire min frelser, Guds sønn. Han som kom til verden for å frelse alle dem som tror på han. Derfor er jul en stor misjonsfest. Uten jul, ingen misjon. Uten misjon, ingen riktig jul!

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøpapir
Tilsluttet Fagpressen

Er du ei gran eller furu?

ETTER-TANKE
JAN RETTEDAL

Det har vært mye uvær i landet vårt den senere tid – ekstremvær av ulik art – med mye nedbør og mange stormer, flere med orkan i kastene. Da sliter den norske skog, det vil si den del av skogen med et grunt, et overfladisk rotsystem – som grana. Derfor legges store områder med granskog flatt, for gran har et rotsystem som for det meste er nær overflaten og sjelden blir dypere enn én meter, mens furutrærne ikke har det og gjerne står midt i vasen av rotveltet gran. For furua har et dypere rotsystem, kalt stolperot eller pælerot, og klarer seg mye bedre i vær og vind. Det furua må passe seg for, er at den ikke får for stor og vid krone, altså at den ikke pranger – «brisker deg» – for mye. Og den må passe seg for ikke å bli skadet av eller revet ned av grantrærne når disse faller om kull, for ofte står de sammen i felles plantefelt.

Er du ei furu eller ei gran? Forstår du spørsmålet? Skjønner du bildet?

Det har nemlig blåst opp til mer og mer uvær i det åndelige landskapet i landet vårt også de senere år. Innimellom blåser det opp til storm med orkan i kastene. Det er ekstremvær. Og grantrærne faller. An mas. Det er mye rotvelt i kristen-Norge for tiden. Og de siste årene har vi hatt slike kraftige

uvær, med heftige diskusjoner og verbale stormkast fra polariserte grupper i forbindelse med teologiske veivalg, ledelseskultur, menighetsprofil og kristen medievirksomhet. For å nevne noe. Og heller ikke vi i Frikirken går fri, verken nasjonalt eller regionalt.

For her handler det ikke om hvilken kirke – altså om hvilket kirkesamfunn – vi tilhører, altså om hvilket skogholt vi står plantet i, men om hvilken tresort du er og om hvilket rotsystem du har. For det er ingen selvfølge. For det tankevekkende, og nifse – om du vil, er at grana egentlig tilhører furufamilien, men har utviklet seg under de spesielle klimatiske forhold her nord. Mange av dem jeg trodde var gode og solide furuer, viste seg å være vakleворne grantrær når det kom til stykket – som sto den ene dagen og falt den neste. De så så solide ut med sine kraftige stammer, men de hadde ikke dype nok røtter i Ordets jord når stormen satte inn. Og jeg blir redd, redd for selv å bli avslørt som et sånt tre. For vi lever alle her på berget under de samme «klimatiske» forhold. «Derfor må den som tror han står, passe seg så ikke han faller...» (1 Kor 10:12)

For det er furu jeg vil være. Med stolperot.

Jeg spurte en skogforvalter på Stord, mens vi sto sammen og betraktet en diger tømmervase av nylig veltet granskog mellom kneisende furutrær: Vet du bakgrunnen for all granskogen

her? Nei, svarte han, men det er sannsynlig at det var mest furu i Norge fra begynnelsen av og at denne furuvarianten har utviklet seg på grunn av de lange og harde vintrene med mye tele i jorda. Over generasjoner har den tilpasset seg god og næringsrik jord i den øvre del av skogbunnen kombinert med mye nedbør og passe vind. Nå dominerer grana barnål-skogen i et langt «taigabelte» rundt Nordishavet.

Legg merke til noe annet, sa skogforvalteren. Under grana vokser det ingen ting. Det er helt brunt og dødt. På grunn av det grunne og breide rotsystemet, stjeler den all næringen. Under furua, derimot, kan du finne både sopp og

skogblomster og mose. Der bugner det av liv.

Tankevekkende. Den samtalen ble en hel andakt for meg. Har vi kristne her nord i et av verdens rikeste land tilpasset oss de åndelige klimatiske forhold over tid, «tidsånden», og gradvis fått endret vårt arvestoff fra furu mot gran med grunn rot og gjort jorda karrig rundt oss? Det er grunn til å spørre – og til å be med David: Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte... (Sal 139:23-24). For det er furu med dype røtter i Ordets jord jeg vil være, furu som tåler vær og vind og som det er frodig og grønt rundt til glede for andre, et tre andre kan hvile ved og lene seg inntil for å få støtte.

Grantrærne faller. Det er mye rotvelt i kristen-Norge for tiden.

Legedom

Det rotete og vanskelige livet er ikke alltid lett å ta opp i våre gudstjenester eller i menighetslivet. Å nå ut til de fattige og knuste, er ikke våre kirker akkurat stedet for nettopp dette budskapet? Er det ikke tross alt kjernen i evangeliet? Vi har alle sår i livene våre, noen er bedre til å skjule dem enn andre (...). Jesus innbyr oss til å komme til ham akkurat sånn som vi er. Vi mennesker med alle sårene våre og det vonde, slik at han kan lege det som er vondt, og fylle oss med sin nåde og kjærlighet.

Harald Eikeland i Frikirkeaktuelt

Nåde

Hvordan kan Gud godta meg? Hvordan kan jeg gjøre opp for alle mine synder? Hvordan finner jeg en nådig Gud? Det var spørsmål som Luther strevde med som ung munk. Han fant svaret i Bibelen: «Av nåde er dere frelst, ved tro. Det er ikke deres eget verk, men Guds gave. Det hviler ikke på gjerninger, for at ingen skal skryte av seg selv» (Ef 2,8-9). Gud krever ikke annet offer for syndene våre enn det Jesus ga da han døde på korset.

Anne Gustavsen i Korsets Seier

Ydmykhet

I en verden der stadig flere får ytre sine meninger, arenaene for meningsutveksling er flere og lett tilgjengelige, skulle jeg så inderlig gjerne sett at vi som er kristne var preget av den ydmykhet som visdommen gir. Tenk om vi kunne bli kjent for å ikke ha behov for å hevde oss, bli sett, få likes, bli beundret av andre, men, være mettet av Han som elsker betingelsesløst. Tenk om kristne kunne bli kjent for å ikke kvesse pennen og slå hverandre med harde ord og sterke meninger, men være forsonlige, fredselskende og rike på den nåden Gud gir oss så raust av.

Torbjörg Oline Nyli i Dagen

Vedtok nye retningslinjer for utviklingsfondet

Synoden vedtok reviderte retningslinjer for utviklingsfondet etter forslag fra fordelingsutvalget, og komitéen som behandlet saken på synodemøtet støttet synodestyrets forslag til vedtak med komitéens endringer. I vedtaket heter det at «Utviklingsfondet skal i vesentlig grad brukes til strategiske prosjekter med grunnlag i Frikirkens synodale og lokale strategier og handlingspla-

ner». Videre er det vedtatt at det normalt kan søkes om midler én gang i året, hver høst. I særskilte tilfeller kan det også søkes om våren. - Siden vedtaket i 2014 har vi endret søknadsfrist til én gang i året slik at det forhåpentlig kan minske arbeidsmengden både for søker og mottaker, sier leder av fordelingsutvalget Gunnar Johnsen. Ifølge Johnsen ligger spenningen i utvalgets ar-

beid mest i hvor mye av midlene som skal fordeles til prosjekter i tråd med vedtatte strategier kontra til mindre menigheter som trenger støtte i sin daglige drift over tid. - Det ble presisert i debatten at det kan søkes om støtte for inntil fem år av gangen. I de reviderte retningslinjene står det også å lese at hovedkontoret og FriBU normalt ikke kan søke om støtte fra utviklings-

LÆRING Bildet viser gruppa fra Sogndalen som er med i læringsfellesskapet. (Alle foto Julie Sofie Berntsen)

Seks menigheter i nytt læringsfellesskap

Denne høsten har et nytt læringsfellesskap i Frikirken sett dagens lys. De seks menighetene Hånes, Arendal, Songdalen, Herøy, Volda og Sula har gått sammen i en treårig prosess med fokus på å legge til rette for å kunne vokse videre som menigheter.

Tekst: **GEIR LANGEN/ANNE-KRISTINE WIECEK**

På synodemøtet vedtok Frikirken et mål om at innen 2023 skal hver fjerde menighet i Frikirka ha deltatt i en læringsprosess med fokus på å være misjonale kirke. Å være misjonale er å være drevet og styrt av oppdraget Jesus har gitt oss; å gå ut og gjøre alle til disipler.

Frikirken vil ta i bruk flere

verktøy og metoder for å få oss til å bli mer misjonale enn vi allerede er. Prosjektet «misjonale menighet» som flere menigheter har vært med i, er ett av verktøyene.

Målet for dette læringsfellesskapet er vekst i vid forstand, kvalitativ og kvantitativ, dette henger jo sammen. Vekst i personlig etterfølgelse, antall ledere, folk som kommer til tro, smågrupper og så videre.

19.-20. oktober var menighe-

tene samlet på Gardermoen med sine kjerneledere. Temaet var «Generasjonsmenighet i vekst», og Jarle Råmunddal fra Misjonsforbundet og Vidar og Jorun Godø fra Pinsebevegelsen delte av sine erfaringer med å lede generasjonsmenigheter gjennom endringsprosesser som har ført til sterk vekst.

Et av temaene det ble jobbet med på læringsfellesskapet dette døgnet var hvordan vi skaper strukturer som legger til rette for multiplisering og vekst. For strukturen kan være en flaskehals som hindrer videre vekst.

Læringsfellesskap er en arbeidsform hvor ledere som er gitt myndighet fra sin menighet kommer sammen med ledere fra andre menigheter, lærer av andre, inspireres av hverandre, står sammen, holder hverandre ansvarlige, og arbeider fram de neste stegene i egen prosess. Menighetene møtes

halvårlig, og legger en plan man vil handle på fram til neste gang man møtes. I mellom samlingene følger tre og tre hovedledere hverandre opp, og holder hverandre ansvarlige på stegene man har bestemt seg for å ta som menighet. Læringsfellesskap er et effektivt redskap som kan være en god prosess for å bli en mer misjonale menighet.

Frikirken ønsker å starte opp flere læringsfellesskap i årene som kommer. Er din menighet interessert i å være med, eller ønsker å vite mer? Ta kontakt med Øivind Augland (Hånes Frikirke) eller Geir Langen (Sula Frikirke).

- Det viktigste jeg kommer til å ta med meg fra samlingen er: Gode strukturer! Strukturer som er bedre enn menneskene som bruker dem, sier Maria Timenes fra Hånes Frikirke

- Et usedvanlig inspirerende og

Hverdagen inn i gudstjenesten

FriBU hadde et tankevekkende rollespill på synoden. Alle hverdagene, illustrert med mange hvite ballonger, må vises igjen i søndagens gudstjeneste. Den gule ballongen, gudstjenesten og pastoren fikk møte behovet om å være relevant for et hverdagsmenneske. Hjem og kirke hører sammen. Tema ble satt på dagsorden og kom tilbake i flere av samtalen og debattene i møtet.

André Myhren

Jørund Knardal

Maria Timenes

godt lederprogram for å arbeide videre med vekst i kirka vår. Det var bra å få sette kortsiktige og langsiktige mål sammen med elderrådet. Det er bra å bli fulgt opp og «pusha» i tre år. Og så er det inspirerende å få utveksle erfaringer med fem andre frikirker over tid, sier Jørund Knardal, Volda Frikirke.

- Vi har hatt et intenst døgn hvor vi har fått jobbet veldig bra! Det er spennende og inspirerende å høre på inputen fra ledere som har gått igjennom den utviklingen vi drømmer om for vår menighet. Jeg opplever at vi disse dagene har begynt en prosess med å sette en tydelig retning for hvor vi vil med Songdalen Frikirke. Veksten er opp til Gud, men vi skal gjøre alt det vi kan for å legge best mulig til rette for den, sier André Myhren fra Songdalen Frikirke.

Sammen om målene

Mål for kirkesamfunnet ble enstemmig vedtatt i synoden. Jesus i hverdagen. Jesus til nye generasjoner. Jesus til nye mennesker. Dette er måldokumentets hovedoverskrifter.

Tekst: **ANNE-KRISTINE WIECEK**

Det var stort engasjement i plenumsdebatten om måldokumentet (se egen sak side 8). Komiteen som i begynnelsen av synodemøtet behandlet saken, var den største komiteen med 57 delegater. Komiteen kom med noen få endringer i forhold til hva synodestyret hadde lagt fram, men i all hovedsak var det enighet forslaget fra styret.

I forkant av synoden hadde presbyteriemøtene hatt saken og presbyteriene var representert i en workshop i januar 2017, som la grunnlag for det dokumentet menighetene fikk tilsendt til menighetsbehandling. Her var også de under 40 år, godt representert. Frikirken ønsker i større grad å få med seg yngre mennesker, uten at det skjer på bekostning av de som har levd en stund. Dette var svært synlig i synoden også. Aldri før har gjennomsnittsalderen vært så lav, på en synode. Dette var det flere som gjorde et positivt poeng av. Det hadde vært debatt om måldokumentet på forhånd i Budbærens spalter, og på menighetsmøter. Synodestyret og daglig leder på hovedkontoret tok både konstruktiv kritikk og tilbakemeldinger inn og forkortet og forbedret dokumentet slik at det fikk bred støtte i komiteen og plenumssamtalen.

KONSTRUKTIV DEBATT OG DIALOG

Kjetil Ausland, nyansatt pastor i Lyngdal Frikirke, har bakgrunn fra næringslivet og kom med flere innlegg: - Jeg kjenner målstyring fra før. Mål er styringsverktøy for å skape verdi for eierne. Overføring-

en til menighetslivet, blir litt annerledes. Eierne vår er Herren. Jeg vil likevel tale for å bruke slike verktøy, det kan gi retning. Så jeg gir min fulle tilslutning til dette måldokumentet for kirkesamfunnet, sa han. Geir Langen, pastor i Sula Frikirke og gjenvalgt til synodestyret: - Det er viktig å vite hvor vi vil gå. Som kirke trenger vi å vite hvor vi vil sikte. Hva vil vi prioritere? Jesus til nye generasjoner. Vi har sett statistikken, den lyver ikke. Vi går ned i antall medlemmer, spesielt blant barn og unge. Vi må satse videre her. Misjon, det trengs videre, sa Langen, som beskrev arbeidet som en grundig prosess som har vært forankret i menighetene. Geir Øystein Andersen, ansvarlig forstander i Frikirken i «Kongsberg huskirker», sa at han spesielt likte fokuset på tro på hjemmebane. - Denne frimodiggjøringen av tro i hjemmene, fryder jeg meg over. Jeg kan selv fortelle vitnesbyrd om å feire Jesus i hjemmene, dele Guds ord og samtale om det. Jesus i hverdagen, der starter det. Tyngdepunktet i dokumentet er mot hverdagen og hjemmene. Jordnært og praktisk. Jeg er glad for å oppleve dette.

I KIRKENS DNA

- Det ligger i kirkens gener at man er misjonar. Det øyeblikket man ikke er det lenger, er man blitt en sekt, sa Leif Gunnar Sandvand, pastor i Sarpsborg Frikirke, som var litt kritisk til at man omtalte kun noen menigheter som misjonale fordi man var med i et bestemt prosjekt. - Vi andre 60 menigheter som ikke er med i «misjonalt læringsfellesskap», er da også misjonale så lenge vi forkynner evangeliet og forvalter sakramentene, sa Sandvand, og fikk støtte fra blant annet Jarle Skullerud. Måldokumentet snakker om å være misjonar kirke og nå ut til nye mennesker i Norge og blant unødde folkeslag. Begrepet misjonar brukes ikke om kun ett prosjekt, men flere verktøy ble løftet fram for å hele tiden være bevisst på hva oppdraget egentlig handler om for hele kirkesamfunnet: Å nå mennesker med evangeliet. Synodeformann

Jarle Skullerud presiserte følgende: - Ordet misjonar er gammelt, det er ikke noe nytt vi har funnet på. Det er ikke vår oppgave å underholde eller være tilbyder, slik at folk kommer til oss. Vi må gå fra å si «kom til oss», til «vi går til dere», sa Skullerud. Diakonal og misjonar hører sammen, mener han. - Det finnes ikke noe som en «ikke-misjonar» kirke. Men det finnes noen som har slutta å være misjonale, mente han.

BÆREKRAFTIG LIVSSTIL

Petter Lande, pastor i Moss Frikirke, ville ha målbare mål. Han ønsket at man skulle beholde synodestyrets formulering om å øke menighetsgaven for misjon med fem prosent, og ikke kun skrive «styrke menighetsgaven», slik komiteen foreslo. Flere andre støttet Lande, og mente at misjonsgaven burde endret navn slik at alle menigheter oppfatter at dette ikke er en frivillig gave man gir, men en konsekvens av vedtak synoden har gjort om felles misjonsarbeid i Frikirken. Geir Nordkil, eldste i Bodø og valgt inn i synodestyret, støttet dette forslaget. - Økte vi misjonsgaven med 20 kroner per medlem i hver menighet, ville misjonsbudsjettet bli fordoblet, presiserte han.

Stein-Vegard Antonsen, pastor i Vågsbygd Frikirke, tok selvkritikk på at han og diskusjonen har vært for lite helhetlig. - Når vi snakker om Jesus til nye generasjoner, må vi innse at det også handler om å ta vare på kloden, for fremtidige generasjoners skyld. Hvor er samtalen om klima og forbruk? Vi er alle her storforbrukere, i en global sammenheng. Frikirkens livsstil i dag er heller ikke bærekraftig. Dette er en del av det å følge Jesus og gjøre noe for neste generasjon. Vi trenger ikke fokusere på klimakrisen, men å være klimakristen, sa Antonsen, som mente at det burde komme inn en formulering om at «Troen kommer til uttrykk i bærekraftig livsstil». Flere unge støttet hans innlegg ved å vise oransje «stemmesedler», som i konsensus-tanken betyr å gi tilslutning for et innlegg eller en sak.

Les mer side 8.

- Støtt årets julegaveaksjon

Frikirkens julegaveaksjon samler i år inn til arbeidet Sat7, og i den forbindelse er det laget etiketter til bruk på ulike misjonsbøsser. Etikettene, som er tilpasset bruk på syltetøyglass, melkekartonger og lokk, ble sendt med novemberutgaven av Menighetsposten og ligger også tilgjengelig på Frikirkens hjemmeside

under Misjonsressurser. Der ligger også utfyllende informasjon om arbeidet det samles inn til, samt videosnutter om aksjonen. I tillegg er det utarbeidet et opplegg for fire adventssamlinger til tro i hjemmet. Disse er tilgjengelig på samme side, og de passer fint å kombinere med bøssa. - Vi håper mange vil være med og

Synoden satt komitevis i plenumsalen. I noen saker ble det brukt stemningskort for å avklare i hvilken retning en avstemning kom til å gå. (Illustrasjonfoto)

Vedtatte mål for Frikirken 2018-2023

Visjon: Vi bygger åpne fellesskap, der mennesker blir sett, møter Jesus og utrustes til å leve som hans etterfølgere.

Motto: Sammen om oppdraget

JESUS I HVERDAGEN

Vi vil være et fellesskap der vi hjelper hverandre til å vokse i troen på Jesus og følge ham.

Bibellesning og bønn er en naturlig del av hverdagen, og i fellesskapet tjener vi med de gavene vi har fått. Vi vil være en ressurs for barnefamilier og hjelpe mennesker til å leve godt sammen. Vi er medvandrere som åpent og ærlig deler liv og tro. Sammen vil vi hjelpe hverandre til å leve ut troen i hverdagen.

TROSLIV

- Vi ser en økning i bruk av bibel og bønn i menighetene.
- Menighetene opplever en økning i gudstjeneste- og smågruppe-deltakelse.

TRO PÅ HJEMMEBANE

- Menighetene er en ressurs for barnefamilier og hjelper dem til å leve ut troen i hjemmet.
- Vi tilbyr samlivskurs og foreldrekurs gjennom flere av menighetene våre.
- Menighetene følger trosopplæringsplanen de har utarbeidet ut fra kirkens felles plan.
- Det er utarbeidet en trosopplæringsplan for voksne.

JESUS TIL NYE GENERASJONER

Vi vil være en inkluderende kirke. Vi ser etter det beste i hverandre og sier det gode vi ser.

Vi gir rom for å prøve og feile, og verdsetter forsøkene. Vi rekrutterer og utrufter unge ledere, slik at vi kan lede sammen på tvers av generasjoner og sikre både kontinuitet og fornyelse. Vi trenger alle generasjoner, men vil ha et særlig fokus på dem under 40 år. Hos oss er alle ledere mentor for yngre ledere.

UTRUSTNING

- Det er utarbeidet planer for rekruttering og utrustning av ledere, nasjonalt og lokalt.
- Alle unge ledere har en mentor.
- Det er laget en opplærings- og oppfølgingsplan for pastorer og for eldste.
- Vi har etablert samarbeid med folkehøgskoler og utdanningsinstitusjoner om studietilbud med fokus på bibel og tjeneste.

GENERASJONER LEDER SAMMEN

- 40 prosent av lederne i menighetene er under 40 år.
- 20 prosent av medlemmene med regionale og nasjonale tillitsverv er under 40 år.

JESUS TIL NYE MENNESKER

Vi vil være til for andre. Vi ønsker å velsigne alle vi møter i hverdagen vår. Oppdraget vårt er å bringe budskapet om Guds tilgivelse og nåde til alle mennesker. Vi vil ha et spesielt fokus på flyktninger og innvandrere nasjonalt, og muslimer og unådde folkegrupper internasjonalt. Vi engasjerer oss i frivillig arbeid for

sårbare grupper i nærmiljøet, og for undertrykte og nødlidende i verden.

DIAKONAL OG MISJONAL KIRKE

- Menighetene er engasjert i frivillig arbeid for sårbare grupper i nærmiljøet.
- 20 nye menigheter har deltatt i en læringsprosess med fokus på å være misjonale kirke.
- Frikirken fremmer enhet blant kristne kirker for at verden skal tro.

MENIGHETSVEKST

- Alle menigheter har startet minst ett nytt fellesskap, smågruppe eller større fellesskap, som når nye mennesker.
- Det er etablert studentfellesskap i syv byer med høgskole/ universitet.
- Det er plantet åtte nye menigheter. Dette ble vedtatt endret til: «Det er plantet åtte nye menighetsfellesskap.»

- Det er vekst i antall medlemmer i aldersgruppa 0-40 år.

MISJON

- Vi har gjennomgått og fornyet misjonsstrategien og forankret den i menighetene våre.
- Vi har styrket misjonsarbeidet vårt blant muslimer i Norge.
- Vi har styrket misjonsinnsatsen i Midtøsten.

- Samtlige menigheter har regelmessig kontakt med minst én av utsendingene våre.
- Vi har økt misjonsgaven.

Arbeidsgruppe skal se på misjonsarbeidet

gi en god julegave til Sat7 i år, oppfordrer prosjekt- og bistandskonsulent Ingjerd Bandak på Frikirkens hovedkontor. Alle abonnenter har fått en giro sammen med bladet, dette er til årets julegaveaksjon.

I en egen sak i synodemøtet ble gjenopprettelse av misjonsstyre diskutert og votert over, etter forslag fra Arendal Frikirke. Dette forslaget falt. I annen sak ble en arbeidsgruppe vedtatt opprettet for å se på Frikirkens misjonsarbeid. I vedtaket står det blant annet: «Synoden nedsetter en arbeidsgruppe som skal forberede og gjennomføre en prosess

som leder frem til et bredt sammensatt drøftingsmøte om Frikirkens misjonsarbeid.» Disse ble valgt: Karianne Kvalsvik, Morten Dahle Stærk, Geir Sandberg og Knut Helge Høyland. I tillegg skal synodestyret oppnevne et medlem fra styret. 1.vara: Bente Ringøen Hegen, 2.vara: Lloyd Tryland. Arbeidsgruppa velger selv leder.

Frikirkens nyvalgte ledelse

SYNODESTYRET Fra venstre: Are Mikael Røiseland, Tone Moseid, Jarle Skullerud, Sigurd Åge Engamo, Anne Mari Schiager Topland, Geir Nordkil, Ole Johnny Møyholm, Geir Øystein Andersen, Bjørg Rødland, Geir Langen, Bjørn Roger Stien. Øystein Samnøen var ikke til stede da bildet ble tatt. Til høyre Marit Ecklo Brevik, daglig leder på hovedkontoret i Frikirken. (Foto Inge Auberg)

SYNODESTYRET

Leder

Jarle Skullerud, Smaalenene Frikirke

Nestleder

Anne Mari Schiager Topland, Arendal Frikirke

Styremedlemmer

Geir Langen, pastor Sula Frikirke

Tone Moseid, eldste Bryne Frikirkje

Øystein Samnøen, eldste Hamar Frikirke

Geir Nordkil, eldste Bodø Frikirke

Sigurd Åge Engamo, eldste Øvrebø Frikirke

VARAMEDLEMMER

Blant pastorer

1.vara Geir Øystein Andersen,

pastor DELF Kongsberg menigheter

2.vara Bjørn Roger Stien, pastor Namsos Frikirke

Blant eldste

1.vara Ole Johnny Møyholm,

eldste Randaberg Frikirke

2. vara Bjørg Rødland, eldste Vågsbygd Frikirke

3. vara Are Mikael Røiseland,

eldste Kristiansand Frikirke

Forslag om eldstetjeneste på åremål og menighetsstyre falt

Brunlanes, Kristiansand og Stavern menigheter samarbeidet om et forslag til synoden om opprettelse av menighetsstyre i lokalmenigheten, med bredere sammensetning og ikke bare ordinerte eldste og pastorer. I tillegg la de nevnte menighetene frem forslag om å gi eldste mulighet for en fireårig åremålstjeneste. Bakgrunn for saken, er problemet med å få folk til å svare ja til en eldstetjeneste. Saken førte til en lang plenumsde-

batt, der særlig forslaget om eldstetjeneste på åremål vakte mye engasjement. Komiteen som fikk sakene til behandling berømmet menighetene for å belyse prinsipielle problemstillinger som vi som kirkesamfunn bør arbeide videre med, men mente likevel at det prinsipielle ved forslaget om eldstetjeneste på åremål var blitt for dårlig belyst. Komiteen anerkjente også forslagsstillernes ønske om at ledelses- og styringsfunksjone-

ne i menighetene i større grad bør være nådegavebasert, men påpekte samtidig at nådegavebaserte tjenester som avlaster eldste og diakoner ikke nødvendigvis behøver å være fundert i tilgang til styringsmakt. Komiteen valgte derfor i forslag til vedtak å avvise begge forslagene fra Brunlanes, Kristiansand og Stavern frikirker, og forslagene falt etter votering. Denne saken vil trolig komme tilbake på neste synodemøte.

Foreslo inntektsbasert menighetstilskudd

Fredrikstad Frikirke la frem et forslag til vedtak for synoden, om å innføre en inntektsbasert tilskudds- og gaveordning fra 2019. Dette fikk ikke flertall i synoden.

Hvor mye den enkelte menighet årlig skal betale i tilskudd til fellesarbeidet og misjonsarbeidet, beregnes i dag ut fra antall medlemmer med stemmerett i menigheten. Fredrikstad Frikirke begrunner forslaget om å innføre en inntektsbasert tilskudds- og gaveordning, med at antall medlemmer med stemmerett ikke nødvendigvis gir et riktig bilde av menighetens økonomi og betalingsevne. «En mer rettferdig fordeling av felles økonomiske forpliktelser vil derfor være at menighetenes inntekter legges til grunn for menighetstilskuddet og menighetsgaven. Med et inntektsbasert menighetstilskudd vil kirkesamfunnet unngå de utfordringene som lett dukker opp med en medlemsbasert tilskuddsmodell», heter det i forslaget.

I sin vurdering av forslaget uttrykker synodestyret at de ser behovet for å vurdere nye modeller for tilskudd, gaver og støtteordninger, men mener det er for tidlig å gjøre et vedtak om en bestemt modell uten at man har regnet på hvilke konsekvenser dette vil få for enkeltmenigheter. Synodestyret påpeker at det dessuten er varslet store endringer i statsstøtten til trossamfunn, og at det vil være behov for en evaluering av utviklingsfondets utdelinger i løpet av kommende synodeperiode. I synodestyrets alternative forslag til vedtak «bes synoden om å utrede en inntektsbasert modell for menighetens bidrag til fellesarbeidet, og å vurdere denne opp mot dagens medlemsbaserte modell. Tilskudd fra menighetene må også sees i sammenheng med forvaltningen av offentlige tilskudd og utviklingsfondets midler».

Synodens 3. komité som fikk saken til behandling støtter synodestyrets forslag til vedtak, men bemerker at effekten av et nytt system må utredes grundig slik at man sikrer seg mot kreativ bokføring og manipulering av medlemstall. «Endring mot inntektsbasert modell kan gi mindre motivasjon for deltagelse i fast givertjeneste. Den modellen man til slutt lander på må virke motiverende både i forhold til medlemsvekst og givertjeneste», uttaler komiteen. Komiteens innstilling blir vedtatt, mot syv stemmer.

Ny medlemskategori vedtatt

Spørsmålet har vært oppe til behandling i synoden tidligere, om hvordan menigheter kan inkludere mennesker som ikke er døpt, men som likevel ønsker en kirkerettslig tilhørighet til Den Evangelisk Lutherske Frikirke i begrenset medlemskap (altså uten stemmerett). Til årets synodemøte fremmet Treungen Frikyrkje et forslag til synodestyret om å legge frem saken for synoden på nytt. Etter endt

menighetsbehandling samt en bemerkning fra forfatningsutvalget, endte synodestyret med et revidert forslag til forfatningens § 5: «Mennesker som ikke er døpt, men som ønsker en kirkerettslig tilhørighet til Den Evangelisk Lutherske Frikirke, kan registreres som tilhørende og føres i det kirkelige manntall.» Synodens 8. komité fikk saken til behandling, og la i sitt forslag til vedtak til en alders-

bestemmelse, slik at ordlyden blir som følger: «Mennesker som ikke er døpt, men som ønsker en kirkerettslig tilhørighet til Den Evangelisk Lutherske Frikirke, kan registreres som tilhørende og føres i det kirkelige manntall inntil fylte 18 år». Forslaget er en forfatningsendring, og krever fire femtedelers flertall. Forslaget ble vedtatt av et flertall på 140 stemmer, av 162 stemmeberettigede.

Setter sluttstrek for behandling av bruddet med KELC

Synoden vedtok formuleringer som uttrykker et ønske om fremtidig forsoning med Kinki-kirken i Japan. Synoden beklager bruddet, men ønsker nå å sette sluttstrek for behandlingen av selve bruddet. De uttrykte også takknemlighet over framgangen misjonsteamet i Nagoya opplever idag.

Tekst: **ANNE-KRISTINE WIECEK**

Arnfinn Østerberg presenterte komiteens forslag til vedtak. Synodestyret hadde på forhånd nedsatt en uavhengig arbeidsgruppe som hadde avlagt rapport til Synoden. Synodestyret hadde også kommentert rapporten, det hadde også misjonsleder, tidligere synodeformann og feltleder i Japan. Alt dette fikk delegatene i sakspapirene. Komiteen hadde ulike samtaler og ivaretok alle sider. Det ble derfor ingen reel debatt om sakens innhold, i plenumsalen under synoden. Et par av delegatene og feltleder delte sine opplevelser av bruddet og ønsker for framtidig arbeid i Japan.

Komiteleder Arnfinn Østerberg poengterte i sin innledning at de hadde tatt den vanskelige saken på største alvor. Han gjentar i ettertid overfor Budbæreren de samme tre hovedpunktene.

- Vi har gått inn i detaljene i saken og legger ikke opp til en inngående orientering om dette i plenum. Vi tar det på et overordnet nivå, erkjenner at bruddet har skjedd og ser framover.

- Jeg forsikrer om at vi i vårt arbeid har arbeidet samvittighetsfullt og har satt oss inn i alle sider og uttalelser.

- For det tredje vil jeg uttrykke at vi gleder oss over det arbeidet som skjer i dag i Japan, sier Østerberg.

ENSTEMMIG VEDTATT

Innstillingen fra komiteen i synoden, ble enstemmig vedtatt:

“Sak 9/2017 – Rapport fra uavhengig arbeidsgruppe om arbeidet i Japan”

“...Et synodemøte er ikke stedet for å foreta en vurdering av enkeltpersoners handlinger. Slike vurderinger hører hjemme i personlige samtaler. Komiteen har forsikret seg om at de nødvendige samtaler har blitt foretatt.

1.Synoden takker synodestyret for å ha nedsatt en uavhengig arbeidsgruppe til å gjennomgå bruddet med KELC (Kinkikirken), og takker den uavhengige arbeidsgruppa for deres rapport.

2.Synoden beklager at det ble et brudd i samarbeidet mellom KELC og Frikirken. Synoden anerkjenner

de forsøk synodestyret har gjort for å gjenopprette forholdet til KELC, men tar til etterretning at disse forsøkene ikke har ført fram. Synoden uttrykker likevel et håp om fremtidig forsoning.

3.Synoden setter med dette sluttstrek for behandlingen av saken om bruddet med KELC.

4.Synoden ønsker at Frikirken skal fortsette med misjonsarbeid i Japan, og uttrykker takknemlighet over framgangen vårt misjonærteam for tiden opplever. Synoden ber synodestyret påse at det arbeides videre med spørsmål omkring samarbeidspartnere og strategi. Synoden støtter synodestyrets vedtak om å la misjonærene bli i Nagoya fram til 2020.”

Den synodestyreoppnevnte arbeidsgruppa som har gransket bruddet med KELC, ble ledet av Birger Løvlie. Gruppa presiserer i sin rapport at de har gjennomgått Frikirkens handlinger, og ikke KELCs. De har gjennomgått all korrespondanse, har hatt møter med Jarle Skullerud, nåværende og Arnfinn Løyning, forrige synodeformann, misjonsleder Terje Bjørkås, tidligere misjonær Ingrid Aske, men ikke med Frikirkens nåværende utsendinger i Japan.

Frikirken har drevet misjonsarbeid i Japan siden 1950. Med basis i det arbeidet som misjonærer fra NMS og Frikirken drev, ble Kinki Evangelisk Lutherske Kirke (KELC) konstituert i 1961. Fra 1994 fikk Frikirken en egen samarbeidssavtale med KELC. Disse har vært

gyldige i femårsperioder. Denne skulle reforhandles i 2014. Arbeidsutvalget som hadde avlagt en kritisk rapport til synoden mener at det kan ha vært flere faktorer som påvirket at det gikk mot brudd i samarbeidssavtalen. Man hadde ulikt syn på hva misjonærene skulle jobbe med.

Da det ble et brudd i slutten av november 2014, var begrunnelsen at Kinkikirken ikke kunne akseptere at Frikirkens medlemmer hadde en forbindelse til den japanske legen og predikanten Masahide Kanayama og International Marketplace Ministry (IMM).

I ettertid har det imidlertid vært en diskusjon om hvem som brøt med hvem. Dermed ble Budbæreren ordbruk i omtalen av saken i januar 2015 med tittelen, «Kinkikirken bryter samarbeidet med Frikirken», også en del av diskusjonen.

Synodestyret skriver i sin kommentar til rapporten, som fulgte sakspapirene:

«Arbeidsgruppa konkluderer med at synodestyret ikke tok advarslene om Kanayamas forkynnelse alvorlig nok. Til dette ønsker vi å bemerke at synodeformann og misjonsleder var helt tydelige på at vi ikke ønsket noe samarbeid med IMM, verken i Norge eller i Japan. KELC ønsket imidlertid en forsikring om at ingen av våre menigheter eller enkeltmedlemmer, skulle ha noe med IMM å gjøre. Vi oppfattet dette kravet som umulig å imøtekomme,

Valgt til synoderådet

Til synodens læreorgan synoderådet, som behandler læresaker oversendt av synoden eller synodestyret, ble følgende kandidater valgt under synodemøtet 2017. For Vestre presbyterium: Håvard Hollerud (Bønes Frikirke) Kjersti Gulli Petersen (Ørsta Frikirkje), Jan Magne Goksøyr (Herøy Frikirkje) og Andreas Voie (Randaberg Frikirke) (vara). For Søndre presby-

terium: Stein Vegard Antonsen (Vågsbygd Frikirke), Hilde Grøthe (Kristiansand Frikirke), Leif Inge Jensen (Songe Frikirke), Tor Harry Nordvoll (Birkeland Frikirke) og Bjørn Einar Strandberg (Østsida Frikirke) (vara). For Østre presbyterium: Johan Valen Sendstad (Oslo Østre Frikirke), Ketil Willard (Greåker Frikirke), Arne Kristiansen (Stavern Frikirke), Arne Hersdal

(Brunlanes Frikirke) og Per Eriksen (Fredrikstad Frikirke) (vara). For Nordre presbyterium: Yngve Andersen (Alta Frikirke), Anne Græsli Nordvoll (Levanger Frikirke), Jan Frostestad (Sortland Frikirke) (vara) og Kjell Hestmo (Namsos Frikirke) (vara).

fordi det går utover vår kirkeordning og av hensyn til noen av våre samarbeidspartnere i Norge.

I rapporten skriver arbeidsgruppa at synodestyrets erkjennelse kom sent, og viser til det som ble skrevet 3. oktober 2016. Det kommer ikke frem at dette var en gjen-takelse av det som tidligere var formidlet til ledelsen i KELC. Skullerud ba om tilgivelse i sitt jubelbrev til Fukui i desember 2014. Dette ble også formidlet til Fukui i et formelt brev fra synodeformannen datert 1. februar 2015».

Synodeformann Jarle Skullerud formidlet dette til kirkepresident Fukui, og ba om et møte for oppklaring og forsoning på nyåret. Dette ble avvist, og det samme ble gjentatt i henvendelser senere.

Frikirkens misjonærer i Japan ble i mars 2015 flyttet ut av Mie fylke, til Nagoya, hvor de fortsatt er bosatt.

Arbeidsgruppa hadde, som nevnt, under sitt arbeid ikke direkte kontakt med misjonær og feltleder i Japan, Knut Ola Topland. Han skriver i sin kommentar i sakspapirene at han «opplever rapporten som ubalansert, ufullstendig og med feil som kunne vært luket ut ved å ta direkte kontakt».

Arbeidsgruppa mente også at arbeidet i Nagoya kunne komme i veien for forsøk på forsoning med Kinkikirken og ba synoden om å vurdere strategi for arbeidet i Nagoya. Synoden gikk ikke inn på dette punktet, men ytret glede over

det evangeliserende arbeidet Frikirkens utsendinger driver, med utgangspunkt i hjemmene.

HÅP OM FORSONING

Arntfinn Østerberg poengterte sterkt fra komiteen at de ønsket at synoden kunne stille seg bak en formulering som uttrykker et håp om fremtidig forsoning. Jan Gossner, fra komiteen, sa han hadde vært urolig for en opprivende debatt, men det ble det ikke. Gossner anmodet om at man som kirke satte strek for evaluering av selve bruddet.

Det kom også fram i Synoden i ulike kommentarer at enkeltpersoner og kirkesamfunnet ønsker forsoning med det japanske kirkesamfunnet man har vært med å stifte og sett vokse. Misjonær Knut Ola Topland var tilstede på synodemøtet og presiserte ønsket om en forsonlig relasjon til mennesker og menighetene i KELC.

I vedtaket etter behandlingen står det: «Synoden beklager at det ble et brudd i samarbeidet mellom KELC og Frikirken. Synoden anerkjenner de forsøk synodestyret har gjort for å gjenopprette forholdet til KELC, men tar til etterretning at disse forsøkene ikke har ført fram. Synoden uttrykker likevel et håp om fremtidig forsoning».

Dette signalet håper Frikirken at KELC leser, og tar til seg i beste mening.

Endringer i tilsynsmannsordningen

Synoden vedtok noen viktige endringer i Frikirkens tilsynsmannsordning. Det å være tilsynsmann skal ikke lenger være et verv men en stilling, og ansettelsene skal skje på åremål.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Stillingene vil være åremålsstillinger på seks år, med mulighet for utvidelse etter ny utlysning og søknad. Tilsynsansvaret ligger fortsatt i presbyteriestyret som rapporterer til presbyteriemøtet, mens arbeidsgiveransvaret legges til Frikirkens hovedkontor og økonomien dekkes inn ved tilskudd fra menighetene. Prinsipielt sett er de viktigste endringene at rollen som presbyterieformann og tilsynsmann ikke lenger vil være samlet i én og samme person. - Under den nye ordningen skal presbyteriemøtet fremdeles velge et presbyteriestyre som ledes av en presbyterieformann og nestformann. Men presbyterieformannen og nestformannen skal ikke lenger være tilsynsmenn. I stedet skal presbyteriestyret kalle og ansette en tilsynsmann på åremål, forklarer tilsynsmann i Østre tilsynsområde Gunnar Johnsen. Han ledet også komiteen som behandlet tilsynsmannsordningen på synodemøtet. - Tilsynsmannen blir ikke lenger valgt direkte av presbyteriemøtet. Det å være tilsynsmann skal ikke være et verv, men en stilling. Tilsynsmannen blir ikke medlem av presbyteriestyret. Hun møter med talerett, men ikke stemmerett og skal være sekretær for styret. Tilsynsmannen trenger ikke lenger å hentes fra et av eldsterådene i det presbyteriet hun skal være tilsynsmann i. Hun må heller ikke nødvendigvis sitte i et eldsteråd når hun ansettes. Det blir mulig å være medlem i en menighet i et presbyterium og jobbe som tilsynsmann i et annet, sier Johnsen.

DYRERE

De viktigste praktiske endringene innebærer at kostnadene for driften av presbyteriet og tilsynsordningen skal fordeles likt på alle menighetene etter medlemstall og kreves inn av hovedkontoret. - Tilsynsmennenes stillingsprosent skal bestemmes av synodestyret, som avgjør hvor mye menighetene skal betale for ordningen. I dag bestemmer hvert enkelt presbyterium hvor stor stilling tilsynsmennene skal ha, og hvor mye som skal kreves inn fra menighetene for å finansiere ordningen. Beløpet varierer fra presbyterium til presbyterium, men den nye ordningen vil bli dyrere enn den gamle. Tilsynsmennene skal ha en stillingsprosent på mellom seksti og hundre prosent. Det å være tilsynsmann skal være hovedbeskjef-tigelsen til den som ansettes, selv om noen vil måtte ha en annen jobb ved siden av, utdyper Johnsen. Han understreker at det fortsatt er en del uavklarte spørsmål knyttet til den nye ordningen. - Vedtaket fra synodemøtet innebærer at det skal lages retningslinjer for ordningen der alle spørsmål knyttet til ansvarsforhold, økonomi, den daglige driften av presbyteriet og arbeidsbeskrivelsen til tilsynsmannen avklares.

VIKTIG SKRITT

- I dag står tilsynsmennene i en krevende spagat mellom ansvaret i den menigheten man jobber i som daglig, og vervet som tilsynsmann. Som tilsynsmann selv kjenner jeg godt til følelsen av altfor ofte å være på etter-skudd, ikke å ha nok kontakt med alle presbyteriets menigheter og ikke kunne leve opp til det våre ordninger sier at en tilsynsmann skal gjøre. Den nye ordningen vil gi rom for å være mer i forkant av begivenhetene. Samtidig er neppe den nye ordningen perfekt. De fleste tilsynsmennene vil antakelig fremdeles måtte ha en liten jobb ved siden av. Nå er det to tilsynsmenn i hvert presbyterium. Det er en fordel i de situasjonene man som tilsynsmann trenger å ha noen med seg, sier Johnsen. Han er usikker på hvordan forholdet mellom presbyterieformannen og tilsynsmannen vil bli, og spent på hvilket utslag det vil få at den nye ordningen blir dyrere enn den gamle. - Det er et åpent spørsmål hvor mye menighetene er villige til å betale for tilsynsordningen. I disse og andre spørsmål vil veien bli til mens man går. Uansett er jeg glad for at Frikirken har tatt et viktig skritt videre i det å utvikle tilsynsordningen vår, sier Johnsen.

Nytt kapittel

for Sven Aasmundtveit

Sven Aasmundtveit (62) kan se tilbake på en lang yrkeskarriere i Frikirken, blant annet som pastor i to perioder. Etter at han i høst gikk av som pastor på Toten, venter en tilværelse med mer tid til penn og pensel.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Jeg husker at jeg sa den første gangen jeg ble pastor, at dette er på en måte den høyeste stillingen du kan få. Da mener jeg ikke med tanke på status, men i forhold til ansvaret og verdien jobben innehar, sier Sven Aasmundtveit. Fra 1990 var han pastor i Lørenskog Frikirke i om lag ni år. Siden hadde han en drøm om å komme tilbake som pastor. - Det fikk jeg heldigvis lov til. Det å være hyrde for den enkelte, og for menigheten, har gitt meg mye.

KUNSTNERISK ÅRE

Den 1. oktober bladde han om til et nytt kapittel. Pendlertilværelsen er lagt på hylla etter cirka to års pastor-

tjeneste i Toten Frikirke, og ett år i stillingen som konstituert daglig leder ved Frikirkens hovedkontor før det. I en årrekke var han også ansatt ved LBM, han har vært rektor ved Frikirkens Studiesenter og leder av Medarbeiderutvikling i Frikirken. Det er delte grunner til at han valgte å si opp nå. - Jeg er litt sliten av å pendle og jeg har lyst til å kunne male, skrive og drive litt mer med musikk enn jeg har hatt anledning til tidligere. Dessuten trenger menigheten en pastor som kan arbeide i mer enn 70 prosent stilling, sier Aasmundtveit. Trangen til det kreative er så sterk at han må få utløp for det, forteller han. Så har han også forfattet en rekke bøker, samt skrevet og oversatt en lang rekke sang- og salmetekster. I tillegg til å male ikoner, som også har vært utstilt en rekke ganger. - Det er først de senere årene jeg har nådd lenger ut med de tingene jeg har gjort. Men dette handler jo om noe grunnleggende i meg. Det er en så stor del av meg, at dette må jeg bare drive med. Hvis ikke mistri- ves jeg.

NY RETNING

Sven Aasmundtveit er utdannet elektroingeniør og programingeniør,

og arbeidet i NRK fra 1979 til 1987. Men da Frikirken søkte etter barne- og ungdomssekretær, var han klar for å skifte beite. - Det lange svaret på det, er at jeg følte at jeg brukte mye tid og krefter på å lage programmer som jeg ikke stod helt inne for og som ikke ga meg noe. Jeg hadde lyst til å drive med noe som stod mitt hjerte nærmere, så da denne stillingen dukket opp søkte jeg. Det korte svaret er at det var Den hellige ånd som grep inn, fordi Gud ville noe annet med livet mitt, forteller Aasmundtveit. Han vokste opp i Frikirken og var heller ikke ukjent med menighetsarbeid, som sønn av foreldre som drev et ganske utstrakt barne- og ungdomsarbeid. - Jeg hadde dette rundt meg i hele oppveksten, så det var et kjent farvann.

LIV OG VEKST

Mye har skjedd i kirkesamfunnet siden Aasmundtveit startet som barne- og ungdomssekretær i 1987.

- Frikirken har heldigvis åpnet seg mye mer, både mot andre kirkesamfunn og kulturelt sett uttrykksmessig. Da vi vokste opp i Fredrikstad på femti- og sekstitallet, var det ikke bare greit hvordan vi gikk kledd. Vi var også de første til å ha Dylan-

Festreise til Dongshi

Første gang jeg besøkte Taiwan var i forbindelse med forarbeidet til boken *Med hele hjertet*, en bok om familien Tidemann Johansens misjonsarbeid gjennom tre generasjoner. Den gangen kom jeg direkte fra Kina med spennende opphold i Xian og Ankang. Jeg tenkte den gangen at Taiwan ville bli en nedtur etter opplevelsene i Kina. Det ble det ikke.

Møtet med de kristne i Dongshi ble et sterkt møte med levende kristne som i all hovedsak kom fra en ikke-kristen bakgrunn. For første gang forsto jeg virkelig hvilket pionerarbeid misjonen på Taiwan var.

Det var derfor med store forventninger jeg etter åtte år vendte tilbake i høst i forbindelse med 50-års jubileet for kirkebygget i Dongshi. Denne gangen i følge med en gruppe engasjerte Taiwan-venner fra Norge, og med Nora Margareth Gimse og Johan Tidemann Johansen som turledere.

Med på veien hadde jeg fått med et oppdrag fra Vårt Land om å skrive noe for dem om kirken i Dongshi, ettersom den ble bygget etter en fantastisk innsamlingsaksjon i avisen i 1967. Det visste selvfølgelig ingen i redaksjonen i Vårt land noe om i dag, men da de ble gjort oppmerksom på det ble de kjempeinteressert. (Dog ikke så interessert at de faktisk klarte å få sendt med en gave til kirkejubileet, selv om de hadde de beste intensjoner om å gjøre nettopp det.)

Noen timer i Vårt Lands arkiver ga meg mye spennende stoff om innsamlingsaksjonen den gangen. Den varte bare i seks uker, og innbrakte 176 000 kroner. I dagens verdi tilsvarer det over 1,7 millioner. I de gamle listene som ble trykket over givere, finner vi mange kjente frikirke-navn - og mange som fortsatt lever i dag. De husker kanskje innsamlingsaksjonen de var med på den gangen.

Taiwan ble på 1500-tallet gitt navnet Formosa av portugiserne, som var de første europeerne som besøkte øya. Formosa betyr den vakre øya. Og Taiwan er vakkert og grønt og frodig. Men aller mest er kystområdene fra nord til sør svært tett befolket. Store deler av Taiwan består av lite beboelige fjellområder, dermed må de 23 millioner innbyggerne bo på slettene mot kysten i vest.

Dongshi ligger nær opp til fjellene. Det gjør også at mange hakka-kinesere bor i byen og i dalen innenfor. Hakkaene er et av verdens minst evangeliserte folkeslag med bare 0,4 % kristne. De har sitt eget språk og bor spredt omkring i Kina, Indonesia, Malaysia, Singapore, Thailand og på Taiwan.

I menigheten i Dongshi er det mange hakkakinesere. Det gjelder blant annet Wang og Chang som mange nordmenn har stiftet bekjentskap med og har bodd hjemme hos. På begge mine besøk i Dongshi har jeg hatt privilegiet å få bo i deres hjem, i 14. etasje i Dongshis høyeste boligblokk.

Gjæstfrihet preger de kristne - og folket - i Dongshi på en måte som er vanskelig å tenke seg i Norge. Da vi ut på kvelden ankom menigheten, godt forsinket, ble vi møtt med jubel og omfavnelser. I kirkens nyoppussede underetasje var det dekket med de lekreste varmretter som Østen har å by på. Her var det bare å gi seg over.

Måltidet ble imidlertid overgått av minst to andre måltider seinere i programmet; kirkemiddagen etter jubileumsfeiringen på søndagen, og måltidet som rørleggerens kone (og her må navn gi tapt) vartet opp med i sitt eget hjem for alle 35 fra Norge pluss en god del taiwanere i tillegg. Og det hører med til historien at rørleggeren og kona selv ikke er kristne, men de ville bare vise sin overveldende gjæstfrihet på vennene fra Norge.

En annen ting som kanskje vil overraske er det gode humør som preger de taiwanske kristne. Her var det mye latter og humor, både i og utenfor møtene. Kanskje kan menighetens koreanske pastor Hudson Son, som har vært på Taiwan i 14 år, ha bidratt til dette.

Selve jubileumsdagen ble en

minneverdig opplevelse. På gudstjenesten ble Changs 61 år gamle bror døpt. Dåpen ble foretatt av Johan Tidemann Johansen. Og den ble etterfulgt av et langt vitnesbyrd om hvordan broren gjennom årene var ledet fram til det som nå skjedde.

På gudstjenesten hadde også pastor Son intervju med representanter for alle generasjoner som var aktive i menigheten, fra ti-år til ti-år. Det er flott å se hvor mange unge som deltar i menighetens arbeid. For meg virker det som om dette arbeidet har vokst siden sist jeg besøkte Dongshi. Og mange av de unge kommer fra ikke-kristne hjem.

Mye mer kunne sies om menighetens arbeid. Ikke minst den diakonale innsatsen, både overfor funksjonshemmede og eldre, er formidabel.

Jeg tror ingen som var med på denne turen forble uberørt av det de fikk oppleve. Det er et sterkt vitnesbyrd om at Frikirkens misjonsarbeid har båret rik frukt. Nå står de stødig på egne bein, men for menigheten i Dongshi er forbindelsen til Norge viktig. Den bør også være viktig for oss. Jeg anbefaler alle som i framtiden har anledning til å være med på reise dit om å benytte anledningen. Det er både trossstyrkende og utfordrende. For vi har mye å lære av deres engasjement for Kristus og sine medmennesker.

Per Eriksen

messe i sin tid (en messe som bygger på sangene til låtskriveren og artisten Bod Dylan, red.anm.), og sånne ting er jo heldigvis ikke problematiske lenger. Så det har skjedd mye positivt i den retningen, sier Aasmundtveit. Det er imidlertid en annen del av utviklingen som bekymrer ham mer; at vi har blitt stadig mer individualistiske. - Dette gjelder jo for samfunnet generelt, men Frikirken har i stor grad blitt en del av det. Da ender også forkynnelsen mer opp i det terapeutiske, og mister mye av sin sentrale nerve. Det nest beste har tatt plassen til det beste, for å si det litt firkantet. Det individualistiske er vel og bra i sin setting, men når det tar plassen til den grunnleggende bibelundervisningen blir det den bestes verste fiende. Det andre som bekymrer meg er at vi har hentet en bedriftstenkning, i forhold til hvordan vi skal få menighetene til å vokse. Det er vel og bra så langt det rekker, men hvis vi kan sette det litt på spissen så vil jeg si at det er bare én visjon i Bibelen, og det er visjonen av Jesus Kristus, sier Aasmundtveit, som har et håp om en dypere bibelvekkelse, og en forkynnelsen som søker dybdene i Guds ord. - Jeg tror det er det som er mat for folket, og det er det som gir liv og vekst.

JON ARNE NYGÅRD

Vi er i den fasen, vet du...

Til alle tider har det vært småbarnsfamilier som har startet det meste som har vært nytt.

Det har vært tilfelle i næringslivet, og det har vært tilfelle i kirkelivet. Helt til vi kom til tusenårsskiftet, omtrent. Da skjedde det noe. I løpet av kort tid stoppet det opp i menighetslivet. Det er fremdeles

menn og kvinner i småbarnsfasen som utgjør mesteparten av gründervirksomheten i næringslivet, men ikke i kirka. Der begynte vi å snakke om tidsklemma i småbarnsfasen. "Nei, nå kan vi ikke ta ansvar lenger, vi er i den småbarnsfasen, vet du...". Det bør du helst ikke argumentere i mot.

Jeg kan likevel ikke la være å spørre meg selv hva som skjedde. Hvorfor? Klart det er travelt for to foreldre som begge jobber fullt, men det har de jo gjort i minst 20 år før 2000. På 80 og 90-tallet ble det startet ganske mange nye menigheter i Norge, og jeg er sikker på at over 90% av dem ble startet av småbarnsfamilier. Nå er det nesten full stopp. Klart vi kan sette fokus på å starte "ungdomsmenigheter" eller

menigheter for 50+, men det er nå en gang slik at de menighetene som sikter på aldersgruppa 25 til 40 år, er de som lettest når minst tre generasjoner.

Den tida vi lever i krever mye. I tillegg til jobb kommer kravene om organiserte aktiviteter barna skal være med i. Med det følger kravet om at foreldrene skal bidra der, som trenere, ledere, på dugnader og mere til - for ikke å snakke om kjøring til og fra. Jeg ønsker ikke å være en av dem som gnåler om at alt var mye bedre før, men jeg tror det er viktig å rope at Guds Rike er det viktigste i livene våre, enten vi er barn, foreldre eller besteforeldre. Så da blir spørsmålet: Hvordan kan vi utbre Guds Rike på best mulig måte når vi er i den småbarnsfasen?

Det snakkes mye om tro på hjemmebane i dag, og det tror jeg er veldig viktig. Hvis vi kan bli mer bevisste på at vi er det nærmeste Guds Rike mange mennesker kommer i løpet av dagen, så tror jeg at dette kan bli veldig bra.

Likevel er det nå en gang slik at det er menigheten som er Kristi legeme, ikke den enkelte av oss. Vi er lemmer på dette legemet, og vi er skapt til å virke sammen. Min bønn er at de som er unge voksne i dag, småbarnsforeldrene, klarer å danne menighetsfellesskap som fungerer i deres livsfase. Fellesskap hvor de kan be sammen, lovprise Gud sammen, ta med seg venner som ikke tror, se mange forskjellige nådegaver i funksjon og erfare Guds nåde og kraft.

4350 hørte Graham

- Vi regner med det blir oppbyggende og bibelsk, forteller Tordis Langlo (77). For den yngre generasjonen var lovsangen et trekkplaster.

- Jeg hørte Billy Graham da han talte på Bislet. Det var fint, sier Tordis Langlo (77). Sammen med Live Jøril Nordberg var hun i Oslo Spektrum på lørdag for å høre Franklin Graham tale.

- Vi regner med det blir oppbyggende, positivt og bibelsk. Jeg synes det er flott med slike evangeliske møter, sier Langlo som kommer fra Sunnmøre men har bodd i Oslo i mange år.

Live Jøril Nordberg har ikke sett Billy Graham live, men gleder seg også til å høre sønnen tale i Oslo.

- Jeg ønsker å styrke troen min. Jeg tror Franklin Graham blir interessant å høre på, sier hun. (KPK)

Gi DÅPSKLUBBEN *Tripptrapp*

til et barn du er glad i!

Med Dåpsklubben TRIPP TRAPP får barna gode bøker, filmer og musikk rett hjem i postkassa. De blir kjent med Bibelens fortellinger, kveldsbønner og mange fine barnesanger.

- For barn fra 0 til 12 år
- Ingen krav om kjøp
- Tilbud om 3 pakker årlig

VELG GRATIS VELKOMSTGAVE!

Populær dåps-gave!

GAVE 1

Noahs ark

Myk tøybåt med seks par forskjellige dyr og Noah
Verdi 299,-

GAVE 2

Gyngemer (CD)

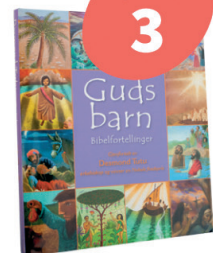
Ny CD med 29 sanger, rim og regler for de aller minste
Verdi 199,-

GAVE 3

Guds barn

Desmond Tutus barnebibel. Rikt illustrert. På bokmål og nynorsk
Verdi 298,-

DÅPSKLUBBEN *Tripptrapp*

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

JAN LØKKEBORG

Tilstedeværelse

Har du erfart Den Hellige Ånd? Det er et spørsmål som kan skape lengsel og tørst, men også for noen en følelse av...nei... jeg er visst på B - laget, blant de tørreste av lutheranerne (!) Jeg gleder meg over sterke manifestasjoner og historier. Og så tenker jeg at de ofte hører til unntaket mer enn hverdagen. Hvordan møter Gud oss midt i hverdagen? Hvordan taler Den Hellige Ånd der? Selvsagt i Ordet, bønn og sakramenta. Men jeg tror at han også taler ofte til oss gjennom det vi ser, sanser og erfarer. Ganske enkelt gjennom tilstedeværelse. Og da må vi både se og høre en ekstra gang, og kjenne litt ekstra etter i kropp og tanke; hva sa personen, egentlig, hvordan har han det? Hvilke tanker dukker opp i meg når jeg ser henne? Hvordan kjennes det i meg når jeg møter vedkommende? Når vi er ekstra tilstede med hele oss, kan vi merke at Den Hellige Ånd bruker oss slik vi er skapt, med hele vårt sanseapparat for å respondere på de helt hverdagslige møtene vi har. Ikke så veldig overnaturlig og spennende kanskje. Men jeg etterlyser ofte litt mere tilstedeværelse hos meg selv og andre. Da tror jeg vi kan merke Den Hellige Ånds nærvær. For kroppen er ofte det beste stedet han kan åpenbare seg i og gjennom...

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhyttelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Harald Eikeland** har levert følgende bidrag

Gammel vane vond å vende

Den omreisende evangelisten var igjen kommet på sitt årlige besøk til bygda i indre Agder, og bedehuset hadde igjen arrangert den årlige møteuka. Evangelisten var en av de gamle og velkjente profilene, og kanskje var det en del som gikk mer av gammel vane enn av rein interesse. Den eldre evangelisten var nok kjent for å tale både lenge og vel, og kanskje også litt uinspirerende syntes vel en del av bedehusgjengerne. Nytt av året var at det var installert mikrofoner og høyttalere på bedehuset, og da den eldre evangelisten gikk på talerstolen gjorde han seg kjent med lyden ved å dunke høyt to-tre ganger på mikrofonen og blåse hardt inn i den. «Kan dere høre meg» gjallet det ut over den lille flokken som satt benket til møte. Da det ikke kom noen respons, gikk evangelisten direkte på bakerste benk: «Du, Gunnar, på bakerste benk, kan du høre meg?» «Jo, jeg kan høre deg», svarte Gunnar tørt. «Men jeg kan godt bytte plass med en som ikke kan».

Harald Eikeland utfordrer Knut Hammersmark

FAKTA:

Navn: Sivert Rønning Vatnedal **Alder:** 22 **Sivilstatus:** Ugift
Menighetstilhørighet: Randaberg Frikirke **Virke:** Menighetsarbeider

Ny menighetsarbeider i Randaberg Frikirke

Sivert Rønning Vatnedal studerer teologi og på fritiden er han ulønnet menighetsarbeider i Randaberg Frikirke, der han opplever å lære mye om menighetsledelse.

- *Hva gleder du deg mest over i arbeidet?*
- Jeg gleder meg mest over å tjene Gud i fellesskapet og vokse i troen sammen med andre i menigheten. Jeg lærer også mye om hvordan jeg kan være med og lede en menighet.
- *Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?*
- Brevet til Hebreerne 12,2 er et viktig vers for meg. Jeg har mange ganger funnet trøst, trygghet og frihet i at det er Jesus som har gitt meg troen, og han skal også fullføre den mens min oppgave først og fremst er å ha blikket festet på ham.
- *Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?*
- Jeg tenker det er med på å fortelle oss noe om hvorfor vi er her, og at vi ikke skal gjøre det alene. Det er nok spesielt viktig å huske på i et individualistisk samfunn som vi i Vesten lever i.
- *Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?*
- For tiden går jeg noen runder med Gud og meg selv på hva det virkelig vil si å følge Jesus. Det er sikkert noe jeg aldri blir helt ferdig med i dette livet, men det vil uansett alltid være noe jeg må forholde meg til; i små hverdagsvalg så vel som i store valg.
- *Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?*
- Jesus Kristus har definitivt hatt størst innflytelse der. Men også Paulus, Shane Clainborne's bok «Den uimotståelige revolusjon» og den keltiske bønne-tradisjo-

TROFELESSKAP Sivert Rønning Vatnedal gleder seg over å vokse i troen sammen med andre i menigheten i Randaberg Frikirke.

nen har blant andre satt sine preg.

- *Hva liker du å gjøre på fritiden?*
- Jeg trives godt når jeg får være ute i skog og mark. Ellers er heller ikke ei god bok eller noen form for ballspill å forakte.